

**Odbor dopravy a silničního
hospodářství**
oddělení dopravy a správních agend

VYPRAVENO DNE:
23. 4. 2020

datum	oprávněná úřední osoba	číslo jednací	spisová značka
23. dubna 2020	JUDr. Anna Kůrková	KUZL-20112/2020	KUSP-20112/2020/DOP/Ků

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, Odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací orgán“), jako orgán věcně a místně příslušný podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 11 odst. 1 písm. a), § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na základě odvolání společnosti **xxx** přezkoumal rozhodnutí Odboru přestupkového Městského úřadu Valašské Meziříčí (dále jen „správní orgán“) ze dne 4. 2. 2020, č. j. MeUVM 013731/2020, sp. zn. R/D/778/099660/2019/Br, kterým byla výše jmenované společnosti xxx za přestupek provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), uložen správní trest pokuty ve výši 3.200 Kč, a rozhodl **t a k t o** :

**V souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu se odvolání společnosti xxx
z a m í t á**

**a rozhodnutí správního orgánu ze dne 4. 2. 2020, č. j. MeUVM 013731/2020, sp. zn.
R/D/778/099660/2019/Br,
s e p o t v r z u j e .**

Odůvodnění:

I.

[1] Výše uvedeným rozhodnutím byla společnost xxx (dále také „obviněná“ nebo „provozovatelka“) uznána vinnou přestupkem podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jehož se dopustila jako provozovatelka níže uvedeného motorového vozidla značky Audi, RZ: 4AR 0317, tím, že v rozporu s ustanovením § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 12. 7. 2019 v čase 16:54 hod. na ulici Vsetínská v obci Valašské Meziříčí, poblíž proluky na ulici Příční v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, blíže neustanovený řidič řídil toto vozidlo ve směru jízdy k obci Vsetín rychlostí nejméně 73 km/h, což bylo zjištěno automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, tedy nejvyšší dovolenou rychlost v obci překročil o nejméně 23 km/h. Tímto jednáním nezjištěný řidič porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu

a dopustil se jednání majícího znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

[2] Za toto jednání správní orgán obviněné s odkazem na ust. § 125f odst. 4 a § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu uložil správní trest pokuty ve výši 3.200 Kč. Zároveň byla obviněné dle ust. § 95 odst. 1 přestupkového zákona a podle § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku v paušální částce 1.000 Kč.

[3] Rozhodnutí o přestupku bylo obviněné oznámeno doručením do datové schránky dne 4. 2. 2020. Proti rozhodnutí podala obviněná dne 6. 2. 2020 blanketní odvolání, které přes výzvu správního orgánu nedoplnila.

II.

[4] Odvolací orgán nejprve zkonstatoval, že podané odvolání je odvoláním přípustným (tj. podaným osobou k tomu oprávněnou a směřující proti rozhodnutí, vůči kterému odvolání bylo možno podat), a dále odvoláním včas podaným.

[5] Odvolání není důvodné.

III.

Podle ust. § 98 odst. 1 přestupkového zákona odvolací orgán přezkoumává napadené rozhodnutí v plném rozsahu.

1. Rekapitulace spisu:

[6] Odvolací orgán nebude opětovně dlouze rekapitulovat spisový materiál. Shrnutí podkladů pro vydání rozhodnutí a provedených důkazů je uvedeno v rozhodnutí správního orgánu. V projednávané věci jsou postaveny najisto tyto skutečnosti:

[7] Z prvotního spisového materiálu zpracovaného Městskou policií vyplývá, že dne 12. 7. 2019 v 16:54 hodin, ve Valašském Meziříčí na ulici Vsetínská, poblíž proluky na ulici Příční, byla silničním radarovým rychloměrem RAMER10 T, v. č. 19/0714, vozidlu RZ 4AR 0317 naměřena okamžitá rychlost jízdy 73 km/h (po odečtu tolerance ± 3 km/h). V daném úseku je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h. Měření rychlosti bylo provedeno v automatizovaném režimu bez obsluhy. Měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření, nastavení parametrů měřícího zařízení bylo provedeno proškolenými strážníky Městské policie dle návodu k obsluze. Poté byla celá věc postoupena věcně i místně příslušnému správnímu orgánu k projednání ve správním řízení. Měřicí zařízení mělo v době zjištění přestupku platné ověření, nastavení parametrů měřícího zařízení bylo provedeno proškolenými strážníky Městské policie dle návodu k obsluze. Stacionární radar je umístěn v souladu s ust. § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o stanoviště schválené Policií ČR.

[8] Správní orgán vydal dne 16. 7. 2019 výzvu k zaplacení určené částky podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu (dále jen „výzva“), již stanovil na 1.200 Kč, přičemž poučil provozovatele, že má právo namísto zaplacení určené částky písemně oznámit správnímu orgánu osobu řidiče, která vozidlo řídila, to vše do 15 dnů od doručení této výzvy. Tuto výzvu zaslal obviněné jakožto provozovatelce vozidla RZ 4AR 0317. Dle doručky datové zprávy byla výzva doručena provozovatelce dne 16. 7. 2019.

[9] Na výzvu k zaplacení určené částky podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu provozovatelka sdělila, že vozidlo měl dne 12. 7. 2019 v xxx, doručovací adresa xxx. Správní orgán mu proto zaslal dne 11. 12. 2019 výzvu ke sdělení skutečností potřebných k určení totožnosti řidiče vozidla. xxx požádal o předvolání k podání vysvětlení, kde vysvětlí, proč se o přestupek nejedná. Správní orgán následně věc odložil ve smyslu ust. § 76 odst. 1 písm. k) přestupkového zákona, neboť nebylo možno zahájit přestupkové řízení vůči konkrétní osobě.

[10] Správní orgán proto dne 7. 1. 2020 zahájil řízení o přestupku provozovatele vozidla podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a sdělil provozovatelce, že dle jeho názoru byly shromážděny podklady pro rozhodnutí a dává jí možnost se s nimi seznámit a vyjádřit se k nim. Obviněná požádala o nařízení ústního jednání. Správní orgán jejímu požadavku nevyhověl a dne 3. 2. 2020 vydal usnesení, kterým návrh na nařízení ústního jednání zamítl. Následujícího dne vydal napadené rozhodnutí. Obviněná se odvolala proti napadenému rozhodnutí a rovněž i proti usnesení o zamítnutí návrhu na nařízení ústního jednání.

2. Vedení správního řízení:

[11] Co se týče návrhu obviněné na nařízení ústního jednání, dle ust. § 80 odst. 2 přestupkového zákona správní orgán nařídí ústní jednání na požádání obviněného, je-li to nezbytné k uplatnění jeho práv; jinak návrh zamítne usnesením, které se oznamuje pouze obviněnému. O právu žádat nařízení ústního jednání musí být obviněný poučen. Správní orgán nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li to nezbytné pro zjištění stavu věci. Správní orgán prvního stupně nařídí ústní jednání i bez požádání obviněného, je-li obviněným mladistvý.

[12] Nařízení ústního jednání záleží v obecné rovině na správním uvážení správního orgánu. Citované ust. § 80 odst. 2 přestupkového zákona však vymezuje tři výjimky, kdy je nařízení ústního jednání obligatorní, tj. povinné. Jedná se za a) o situaci, kdy obviněný o ústní jednání požádá a nařízení ústního jednání je nezbytné k uplatnění jeho práv; b) je to nezbytné pro zjištění stavu věci; c) obviněný je mladistvý.

[13] Nelze přehlédnout, že k prokázání viny či nevině obviněné zcela postačují důkazy, které lze vytěžit z důkazních prostředků, které jsou součástí spisového materiálu. Odvolací orgán konstatuje, že k tomuto závěru nebylo třeba jiných důkazů, než jsou shromážděny ve spisovém materiálu. Obviněná ani v odvolání neuvádí, jaké zásadní skutečnosti či důkazy chtěla přednést na případném ústním jednání, pokud by bylo nařízeno.

[14] Odvolací orgán upozorňuje, že i za situace, kdy obviněný o ústní jednání požádá, správní orgán tomuto návrhu nemusí vyhovět vždy. Obligatorní konání ústního jednání nastává pouze tehdy, jestliže je ústní jednání nezbytné k uplatnění práv obviněného. V projednávané věci je podstatné, že přestupkové řízení je na rozdíl od řízení trestního ovládáno nikoli zásadou veřejnosti a ústnosti, ale zásadou neveřejnosti a písemnosti. Právo obviněného na vyjádření se k obvinění vychází již z Listiny základních práv a svobod a z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Toto právo však nemusí být realizováno pouze v rámci ústního jednání.

[15] Neuvedla-li obviněná ani v odvolání žádný konkrétní důvod, proč je nařízení ústního jednání nezbytné k uplatnění jejích práv, nijak ji nepoškodilo, když správní orgán ústní jednání nenařídil.

[16] Odvolací orgán nezjistil pochybení správního orgánu v průběhu vedení správního řízení v prvním stupni takové závažnosti, aby postupem správního orgánu byla obviněná zkrácena na právech, která jí příslušejí, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.

3. Přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu

[17] Přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3. zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. V měřeném místě je rychlost stanovena obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích pro jízdu v obci, konkrétně ustanovením § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, kde je uvedeno, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.

[18] Ze snímku č. 4821 vyplývá, že k měření došlo ve Valašském Meziříčí. Stanoviště rychloměru bylo na ulici Vsetínská poblíž proluky na ulici Příční. Limit místa měření byl nastaven na 50 km/h, a to jak pro osobní, tak nákladní vozidla.

[19] Z fotografického snímku č. 4821, který byl v inkriminovaném okamžiku pořízen výše uvedeným rychloměrem, je zcela zjevné, že vozidlu RZ 4AR 0317 byla v místě měření naměřena rychlost jízdy 76 km/h. Každý radar, který Policie ČR, vojenská policie nebo obecní policie k měření rychlosti vozidel používá, musí odpovídat zákonu č. 505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, a jeho prováděcím vyhláškám. Radary musí mít platné typové schválení a každý jednotlivý kus musí být pravidelně kalibrován. Radary jsou v ČR schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, respektive ± 3 % při rychlostech nad 100 km/h. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru a musí být zohledněna buď policistou, strážníkem nebo správním orgánem projednávajícím přestupek.

[20] Je tedy zřejmé, že při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h řidič vozidla jel v tu chvíli v místě měření rychlostí nejméně 73 km/h, jak vyplývá ze snímku č. 4821. Nejvyšší dovolenou rychlost tak překročil minimálně o 23 km/h.

[21] Spisový materiál dále obsahuje ověřovací list č. 103/19 ze dne 23. 5. 2019, potvrzující, že tento silniční radarový rychloměr je ověřen a lze jej používat k měření rychlosti, když platnost tohoto ověření končí dne 22. 5. 2020. Pokud tedy byla tímto přístrojem změřena rychlost vozidla RZ 2AJ 9123 dne 26. 7. 2019, nelze než konstatovat, že se tak stalo v době, kdy přístroj měl požadované metrologické vlastnosti.

[22] Odvolací orgán tak uzavírá, že správním orgánem byl ve smyslu ust. § 3 správního řádu zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Odvolací orgán má za to, že správní orgán v souladu s ust. § 52 správního řádu provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Spisový materiál obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události a její následky. Skutečnosti týkající se jednání provozovatele a nezjištěného řidiče jsou tedy dostatečně zdokumentovány. Podklady ve spisovém materiálu neobsahují žádné rozpory, takže z nich mohl správní orgán vycházet.

[23] Co se týče materiálního znaku přestupku, odvolací orgán uvádí, že zákonodárce při stanovení maximálních rychlostí pro jízdu v obci vycházel z předpokladu prevence všech účastníků silničního provozu, aby se zabránilo kolizím a dopravním nehodám v silničním provozu. Smyslem ustanovení maximální dovolené rychlosti pro jízdu v obci dle ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu je ochrana života, zdraví a majetku obyvatel obce a účastníků provozu na pozemních komunikacích, jakož i zajištění bezpečnosti a plynulosti dopravy. Nezjištěný řidič byl povinen dodržet stanovenou maximální rychlost v obci 50 km/h, aby mohl v případě zcela nečekaného výskytu chodce, cyklisty, zvířete apod., kritickou situaci řešit. Toto nebezpečí přitom bylo vzhledem k místu spáchání přestupku více než pravděpodobné.

[24] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1 As 73/2009-78, obsahuje závěr, že: *„Přestupek podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích není normou, která by z formálních či šikanozních důvodů sankcionovala jinak nezávadné jednání řidičů motorových vozidel. Právě naopak, tento přestupek má za cíl chránit bezpečnost a zdraví všech účastníků silničního provozu, kteří jsou ohrožováni právě častým překračováním nejvyšší povolené rychlosti.“*

[25] Odvolací orgán odkazuje také na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 106/2011-77, podle něhož platí, že: *„Správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č.j. 7 As 18/2004-48). Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje stěžovatel, vyslovovat paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti na přehledném úseku je tak mizivá, že zde není naplněna materiální stránka přestupku. Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role*

zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy).“

[26] Dále je třeba zmínit rozsudek č. j. 1 As 183/2012-50: „Obec je v § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu vymezena primárně jako zastavěné území. Právě zastavěnost představuje základní a klíčový znak charakterizující území obce. Přijede-li řidič po pozemní komunikaci do zastavěného území, měl by s ohledem na bezpečnost ostatních účastníků provozu, potencionálních chodců, zvířat nebo ochranu majetku svoji rychlost přizpůsobit jízdě v zastavěném území, bez ohledu na skutečnost, zda projel kolem značky vymezující začátek obce či nikoliv. Při systematickém výkladu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu zohlednil Nejvyšší správní soud zejména základní povinnosti účastníků provozu na pozemních komunikacích vymezené v § 4 tohoto zákona. Každý je povinen chovat se podle citovaného ustanovení ohleduplně a ukázněně, aby svým jednáním neohrožoval život, zdraví nebo majetek jiných osob ani svůj vlastní, aby nepoškozoval životní prostředí ani neohrožoval život zvířat. Účastníci provozu na pozemních komunikacích jsou dále povinni řídit se pravidly provozu, pokyny policistů a jiných oprávněných osob, popřípadě řídit se světelnými a doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. S tím souvisí i ustanovení § 125c zákona o silničním provozu, jež cílí na dodržování právních předpisů vztahujících se k bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Určuje-li § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, pak ten, kdo tak nečiní, nejenže porušuje zákonem chráněný zájem, kterým je organizace dopravy na určitém území vyplývající z místní úpravy (označení obce) a z obecné úpravy, ale individuálně pak i zájem těch, kteří splnili dané podmínky, tedy pro jízdu v obci respektovali § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, jakož i ostatních účastníků provozu na pozemních komunikacích, byť jen potencionálních, kteří oprávněně předpokládají, že všichni účastníci provozu dodržují pravidla pro provoz na pozemních komunikacích (tzv. princip omezené důvěry).“

[27] Dále je možno připomenout rozsudek téhož soudu č. j. 6 As 22/2005-55: „Zákon o silničním provozu stanoví maximální dovolenou rychlost v obci, čímž chrání bezpečnost a zdraví obyvatel pohybujících se po komunikacích (či v jejich blízkosti) uvnitř obce. Překročením této rychlosti je porušen chráněný zájem, neboť při každé vyšší rychlosti než je 50 km/h není řidič schopen ovládat motorové vozidlo takovým způsobem, aby mohl bezpečně reagovat na situace předpokládané vyšší koncentrací v obci“.

[28] Rozsudek Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 1 As 24/2013 posuzování existence materiálního znaku posunul ještě dále, když v něm soud konstatoval, že: „Společenskou nebezpečnost jednání stěžovatele nikterak nesnižuje, byla-li by dálnice v perfektním technickém stavu, panovaly-li by ideální atmosférické podmínky, byl-li by snad stěžovatel na vozovce zcela osamocen. I za těchto „laboratorních“ podmínek by bylo třeba hodnotit jednání stěžovatele jako společensky nebezpečné, neboť je výrazem úmyslného, hrubého opovrhování pravidly silničního provozu, jejichž účelem je především zajištění bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, tedy ochrana života, zdraví a majetku (...). Formálním znakem skutkových podstat přestupků, dle nichž bylo jednání stěžovatele kvalifikováno, není ohrožení jiných účastníků silničního provozu. Stejně tak pro naplnění materiálního znaku se nevyžaduje, aby jednáním přestupce byl skutečně ohrožen něčí život, zdraví či majetek. Postačuje, že jednáním došlo k ohrožení zájmu společnosti (srov. § 2 odst. 1 zákona o přestupcích), nikoliv ohrožení konkrétních jednotlivců. Působení pravidel provozu na pozemních komunikacích má výrazně preventivní charakter.“ Odvolací orgán konstatuje, že nezjištěný řidič formální znaky přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu naplnil.

4. Podmínky projednání přestupku podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

[29] Ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu normuje, že správní orgán přestupek podle odstavce 1 téhož ustanovení projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezhájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

[30] Z citovaného ust. § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu je zřejmé, že povinnost umožnit kontaktovat potenciálního přestupce leží především na provozovateli, neboť není-li možné vést řízení nebo nepodaří-li se spáchání přestupku prokázat osobě, kterou provozovatel označil, a řízení o přestupku je z tohoto důvodu zastaveno, reálně hrozí provozovateli, že bude řízení vedeno vůči němu.

V daném případě správní orgán učinil potřebné kroky již odesláním výzvy podle ust. § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy provozovatelka jako řidiče vozidla RZ 4AR 0317 označila xxx. Odvolacímu orgánu je z jeho úřední činnosti xxx znám jako pokoutní zmocněnec¹, který stojí v pozadí za obviněnými, ač je ve správním řízení oficiálně nezastupuje. Tvrzení, že vozidlo řídil xxx, je tak pro správní orgán stejně věrohodné, jako kdyby tvrdil, že vozidlo řídil xxx, další mediálně známý pokoutní zmocněnec. O to více nevěrohodnost tohoto tvrzení vystupuje v okamžiku, kdy obviněná ani xxx neuvádějí žádné bližší okolnosti, za kterých měl xxx řídit vozidlo právě obviněné. Kromě toho odvolacímu orgánu je z úřední činnosti známo,² že toto není ojedinělý případ, kdy xxx řídí vozidlo provozovatele, k němuž nemá žádný bližší vztah.

[31] Do této koncepce rovněž zapadá požadavek xxx, aby jej správní orgán předvolal k podání vysvětlení, kde by ústně vysvětlil, proč se o přestupek nejedná.

[32] Na ústní podání vysvětlení však není žádný právní nárok. Přestupkové řízení ovládá zásada písemnosti. Záleží na zvážení správního orgánu, aby posoudil nutnost ústního podání vysvětlení. Dojde-li správní orgán k závěru, že podání vysvětlení je dostačující v písemné podobě, nemusí být osoba k podání vysvětlení předvolána, jakkoli správní řád s touto možností počítá. Podání vysvětlení v písemné podobě je zpravidla rychlejší a hospodárnější a lépe koresponduje s omezeným časem, který má správní orgán ke zjištění potenciálního přestupce k dispozici. V projednávaném případě je již z písemného podání vysvětlení xxx zřejmé, že se necítí být pachatelem přestupku.

[33] Odvolací orgán připomíná v této souvislosti rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 110/2015-46, kde soud prezentoval úvahu: *„Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku.“*

[34] Podobně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku č. j. 10 As 279/2016 – 37 ze dne 31. 8. 2017: *„Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. ... Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla totiž bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele (či skutečností, které by odůvodnily zahájení přestupkového řízení s označeným pachatelem) odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla v § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích.“*

[35] Odvolací orgán shledal, že zde byly naplněny podmínky pro odložení věci ve věci přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu.

5. Přestupek podle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu

[36] Přestupku dle ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se dopustí právnická nebo fyzická osoba tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. K odpovědnosti fyzické osoby za tento přestupek se nevyžaduje zavinění. Za tento přestupek se uloží pokuta. Pro určení výše pokuty se použije rozmezí

¹ např. KUSP-84228/2018/DOP/Mu, KUSP-20028/2020/DOP/Gr

² např. KUSP-13453/2020/DOP/Ti, KUSP-5405/2020/DOP/Gr

pokuty pro přestupek, jehož znaky porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje; pokuta však nepřevyší 10.000 Kč. Takovýto způsob řešení lze použít tehdy, pokud porušení pravidel **bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích** nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, a to vždy, pokud porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a nemá za následek dopravní nehodu.

[37] Podle ust. § 125g zákona o silničním provozu platí, že je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za přestupek podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za přestupek podle § 125f odst. 6, tedy, prokáže-li, že v době před porušením povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.

[38] Ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu normuje, že provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.

[39] Výkladem výrazu „zajistit“, se kterým operuje ust. § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, se podrobně zabýval Ústavní soud v nálezu ze dne 16. 5. 2018, č. j. Pl. ÚS 15/16. Dovodil, že v úvahu přicházejí dva významy tohoto slova. „*Především lze „zajištěním“ rozumět aktivní jednání na straně provozovatele vozidla, jež by spočívalo v jakémkoliv možném (zákonem nezakázaném) opatření, jímž lze jednání řidiče ovlivnit natolik, že z jeho strany nedojde k porušení zákona o silničním provozu. Provozovatel vozidla by v takovémto případě nesl odpovědnost výlučně za to, zda sám jednal požadovaným způsobem. Pokud by přitom takto nejednal a jeho zaviněním by došlo k porušení povinností řidiče, jemuž by jinak bylo možné zamezit, spáchal by správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu a musel by zaplatit pokutu.*“

[40] Slovo „zajistit“ ale může mít i jiný význam. *Lze je totiž vykládat i jako pouhé vyjádření odpovědnosti provozovatele vozidla za případná porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, k nimž dojde při užití jeho vozidla. Provozovatel vozidla by tak nesl právní následky porušení uvedených povinností, ačkoliv se sám žádného protiprávního jednání nedopustil. V tomto případě by měla jeho odpovědnost podobu odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, v jejímž důsledku by mu vznikla povinnost zaplatit pokutu.“*

[41] Ústavní soud se přiklonil k druhému významu. „*Takovýto výklad v podstatě ztotožňuje porušení povinností „zajistit“ dodržování povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s porušením těchto povinností. Jde o automatický následek tohoto porušení, jemuž provozovatel vozidla, není-li sám jeho řidičem, nemůže účinně zabránit. Splnění povinností provozovatele vozidla tak fakticky závisí výlučně na tom, zda dojde či nedojde k porušení povinností ze strany řidiče.*“

[42] *Ve prospěch tohoto výkladu svědčí navazující zákonná úprava správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, ze které vyplývá, že zákon s jednáním provozovatele vozidla, které by „zajistilo“, že nedojde k porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích, ani nepočítá. V této souvislosti lze poukázat na již zmíněnou subsidiaritu stíhání tohoto správního deliktu vůči stíhání příslušného přestupku řidiče vozidla (§ 125f odst. 4, § 125h), která má zamezit tomu, aby byl za stejné jednání, jež vedlo ke spáchání přestupku, postižen současně řidič i provozovatel vozidla.“*

[43] Provozovatelka není hnána k odpovědnosti za překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Ve výroku o vině napadeného rozhodnutí je výslovně uvedeno, že „*nezajistila, aby při užití tohoto vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť dne 12. 7. 2019 v čase 16:54 hod. na ulici Vsetínská v obci Valašské Meziříčí, poblíž proluky na ulici Příční v místech, kde je nejvyšší dovolená rychlost stanovená obecnou úpravou provozu na pozemních komunikacích na 50 km/h, blíže neustanovený řidič řídil toto vozidlo ve směru jízdy k obci Vsetín rychlostí nejméně 73 km/h.*“

[44] V daném případě není pochyb o tom, že provozovatelka nezajistila, aby řidič jeho vozidla (ať již jím byl kdokoli) na pozemní komunikaci ve Valašském Meziříčí v místě Vsetínská ulice, poblíž proluky na ulici Příční dodržoval nejvyšší dovolenou rychlost. Způsob spáchání přestupku provozovatelky je vymezen zcela v souladu se zákonem, a to zejména s přihlédnutím k tomu že odpovědnost provozovatelky vozidla za projednávaný přestupek stojí na principu objektivní odpovědnosti, tj. nevyžaduje se zavinění.

6. Uložení správního trestu a náhrady nákladů řízení:

[45] Pro úplnost odvolací orgán dodává, že jednání, za něž je provozovatelka vozidla činěna odpovědnou, má znaky přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu spáchaného porušením ust. § 18 odst. 4 téhož zákona. Za přestupek podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu se podle ust. § 125c odst. 5 písm. f) uloží pokuta od 2.500 Kč do 5.000 Kč. Toto rozmezí pokuty se použije i pro případ, že takovéto jednání je projednáno jako přestupek provozovatele vozidla ve smyslu ust. § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, jak vyplývá i z ust. § 125f odst. 4 téhož zákona.

[46] Podle ust. § 37 přestupkového zákona se při určení druhu správního trestu a jeho výměry přihlídně zejména k povaze a závažnosti přestupku, k tomu, že o některém z více přestupků, které byly spáchány jedním skutkem nebo více skutky, nebylo rozhodnuto ve společném řízení, k přitěžujícím a polehčujícím okolnostem, u pokusu přestupku k tomu, do jaké míry se jednání pachatele přiblížilo k dokonání přestupku, jakož i k okolnostem a důvodům, pro které k jeho dokonání nedošlo, u spolupachatelů k tomu, jakou měrou jednání každého z nich přispělo ke spáchání přestupku, u fyzické osoby k jejím osobním poměrům a k tomu, zda a jakým způsobem byla pro totéž protiprávní jednání potrestána v jiném řízení před správním orgánem než v řízení o přestupku, u právnické nebo podnikající fyzické osoby k povaze její činnosti, u právního nástupce k tomu, v jakém rozsahu na něj přešly výnosy, užitky a jiné výhody ze spáchaného přestupku, a v případě více právních nástupců k tomu, zda některý z nich pokračuje v činnosti, při které byl přestupek spáchán, u pokračujícího, trvajících a hromadného přestupku k tomu, zda k části jednání, jímž byl přestupek spáchán, došlo za účinnosti zákona, který za přestupek stanovil správní trest mírnější než zákon, který byl účinný při dokončení tohoto jednání.

[47] Odvolací orgán po posouzení všech okolností případu vyhodnotil, že pokuta uložená správním orgánem ve výši 3.200 Kč zcela odpovídá těmto kritériím. Přitěžující okolností zde je, že ke spáchání přestupku došlo na hlavním průtahu městem Valašské Meziříčí, v hustě osídlené oblasti. V blízkosti se nachází škola pro sluchově postižené, hrozí zde tedy zvýšené riziko dopravní nehody.

[48] Dle názoru odvolacího orgánu výše uloženého správního trestu je svým rozsahem způsobilá k naplnění své preventivní, sankční a výchovné funkce, jakož i zásady legitimního očekávání obsažené v ust. § 2 odst. 4 správního řádu, kdy správní orgán má dbát, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem, odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly neúvodné rozdíly.

[49] Podle ust. § 95 odst. 1 zákona o přestupcích platí, že správní orgán uloží obviněnému, který byl uznán vinným, povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou. Prováděcí právní předpis, (a to vyhláška č. 520/2005 Sb.) stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit. Odvolací orgán neshledal důvodů, proč by tomu tak měl učinit i v tomto případě.

IV.

[50] Přezkoumáním podaného odvolání tedy odvolací orgán nezjistil žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly zrušení správním orgánem vydaného rozhodnutí a zastavení řízení. Přestupek byl zjištěn dostatečně spolehlivě a jeho spáchání bylo jednoznačně prokázáno. Rovněž i správní trest za tento přestupek byl uložen zcela v souladu se zákonem. Vzhledem k tomu, že odvolací orgán došel k závěru, že napadené rozhodnutí vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou

důvodné pochybnosti, že je v souladu s veřejným zájmem, současně není v rozporu s právními předpisy a ani není nesprávné, rozhodl odvolací orgán tak, že odvolání obviněné zamítl a rozhodnutí správního orgánu potvrdil.

Poučení:

Podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu se proti rozhodnutí odvolacího orgánu nelze dále odvolat, toto rozhodnutí je konečné a nabývá právní moci dnem oznámení.

JUDr. Anna Kůrková
úřednice odboru dopravy
a silničního hospodářství
(dokument opařen elektronickým podpisem)

Vyhotovuje se:

1 x xxx – do vlastních rukou
1 x MÚ Valašské Meziříčí – po nabytí právní moci
1 x spis KÚZK